

Det tror jeg paa ingen Maade. Jeg vil sige — og det er ikke for at lægge nogen *courage de mon opinion* for Dagen, thi jeg tror ikke, der behøves megen *Courage* til at sige sin Mening her; der er jo Jngen, der gjør En Noget derfor — jeg vil sige, at jeg tværtimod mener at have bemærket, at, iden denne Politik er kommen i Kurs her, er Regjeringens Stilling bleven styrket. Jeg tror, at mange Vaand, som vare noget løse, for Visnepolitiken kom i Mode, ere blevene strammere, og i alt Fald er det sikkert, at mange Vaand ere blevene stærkere, end de vare tidligere. Der blev af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) givet os et Raad: vi skulde gaa over paa Oppositionens Bænke, det var altfor kjedeligt for os at sidde saaledes som et magtesløst Mindretal. Vi skulde derfor gaa over paa Oppositionens Bænke, og jeg tror, han mente, vi saa skulde jage Regjeringen væk, og saa skulde jo formodentlig det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds indtage Regjeringens Plads, naturligvis ikke alene, men med nogle Andre, og saa skulde der blive taget et ganske mageløst Hensyn til, hvad vi mene. Ja, det er nu et meget godt Raad at give; men det har sine Banfeligheder at følge det. For det Første er det vanskeligt at sætte sig paa Oppositionsbanken overfor et Ministerium, der foreslaar Ting, man anser for meget fornuftige. Det vilde dog være ganske behynderligt, hvis man paa eengang skulde tale og stemme mod Noget, som man ansaa for nyttigt og rigtigt. Dernæst har det ogsaa den Banfelighed, at det er ikke os, der jage Ministre væk; dette er, som bekendt, Hans Majestæt Kongen, og at dette magtesløse Mindretal, som man taler om, altsaa paa eengang skulde blive saa magtfuldt, er dog en aldeles overdreven Ide. Søvrigt skal jeg sige, at naturligvis er det overordentlig sørgeligt at sidde her i Thinget som et magtesløst Mindretal; men, mine Herrer, har jeg Valget imellem at sidde som Medlem af et magtesløst Mindretal og som Medlem af et magtesløst Flertal, saa foretrækker jeg det Første. Jeg vil nu, da Sagen er kommen for her, og man har anset det for rigtigt overhovedet paa dette Tidspunkt at drage Forsvarssagen frem, udtale det Haab, at Regjeringen, saalænge den er ved Magten, ikke vil lade nogen Samling gaa hen, uden at minde Repræsentationen om denne vigtige Sag, og jeg vil ønske, at den vil gjøre det med den Beslutning ved Smøbedommen og Hensyntagen paa enhver Maade til de Meninger og Ønsker, der røre sig her i Folkethinget i denne Sag, at be-

virke, at det ikke bliver dens Skyld, naar Forsvarssagen ikke fremmes, selv om det skal ske i smaa Strid, og selv om der maa udelades væsentlige Dele deraf, paa Grund af at det aabne Die for hele Opgavens Løsning fattes hos Repræsentationen eller hos Flertallet her i Salen, det aabne Die, som det ærede Flertal — jeg veed ikke, om det er efter den gamle Sætning, at man ser Splinten i sin Broders Die, men ikke Bjælken i sit eget — ikke kan finde hos det ærede Ministerium. Under de forhaandenværende Forhold forekommer det mig ikke at være af nogen særlig Interesse at gaa dybt ind paa Enkeltheder, og det forekommer mig slet ikke, at der har været Anledning dertil i Betænkningen for Mindretallets Vedkommende. Det ærede Medlem for Middelfart (Monrad) mente det Modsatte. Han mente, at Mindretallet burde med sin Sagkundskab have belyst Ministeriets hele Forslag, at det burde overfor den foreliggende Situation ikke have ladet sig afholde fra at stille Vædringsforslag og i det Hele taget at behandle Lovforslaget fuldstændig til Ende. Ja, det ærede Medlem vendte sig med en Stentorstemme til os i den Anledning og særlig til mig — formodentlig fordi jeg sidder nærmest —, og det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg havde stillet en Dagsorden, som jeg sletikke har stillet. Det var ikke net af det ærede Medlem. Men saa bebrejdede han mig ogsaa, og det var forsaavidt i sin Orden at jeg havde stillet Forslag om at vise Sagen tilbage til Udvalget. Jeg tror nu, at hele denne Strid mellem os skrives sig fra en misforstaaet Opfattelse af det ærede Medlem. Sagen er jo nemlig den, at, for at et Udvalg overhovedet skal arbejde, er det ganske nødvendigt, at det har et Grundlag at arbejde paa. Den Strid, der nu er opstaaet i Udvalget, — jeg taler ikke her om den reelle Grund til Betænkningen; thi vi vide jo alle godt, hvilken denne er — jeg taler rent formelt — denne Strid gaar ud paa, at Flertallet siger: Det Grundlag kunne vi ikke bruge; det ville vi ikke arbejde paa, og vi ville ikke stille noget andet Grundlag op i Sedet. Mindretallet siger: Det Grundlag er brugeligt til at arbejde paa. Det, vi nu gjøre, er, at vi henvende os til Thinget og spørge det: Er det et Grundlag, som I mene, det er værdt at arbejde paa eller ikke. Svarer Thinget Nei, er alt Arbejde derpaa virkelig overflødig; og hvorfor skulle vi saa gjøre det? Er det derimod Thingets Mening, at det er et brugbart Grundlag, selv om man kunde ønske maaste endog bethdelige Forandringer deri, saa er Sagen en anden, og lad det saa efter vort Forslag blive henvist til